

Sy-li spēwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosé ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosé da.

Njeh ty spēwał,
Swěrnje dželał
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čé!

F.

Sserbske njedzelske lopjeno.

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihicizščezěni w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

3. njedzela po swjatej Trojizny.

Snada budž s wami a měr wot Boha Wótza
a našeho Anjesa Jesom Ahrysta! Hamjeń.

Pšched lětami bě waschnje w našich serbskich wošadach, so šebi tam a šem stawy tych šamych do šwojich biblijom šapšachu tón rjany thěrlusch:

Hdžež biblija nje' we domi,
Tam šrudnje šteji se wschěmi;
Tam kladže šly duch šwoju šyč,
Bóh, luby Anjes, tam njem'že byč.

Tón je nětk pšes naše lubosne „Zionske hložny“ w našich domach bóle šnaty a duž šo jeho šłowa wjazy tak husto do biblijom nješapšuju, hacž runje je licžba biblijom pola naš runje nětko šnano wjetšcha dnžli přjedy. W šchuli dyrbi kóžde wjetšche džěčžo šwoju bibliju měč; pšchi wěrowanjach duchowni s wješelom „šerbške wěrowanške biblije“ wudželuju a mlodži ludžo se šchesczjanskich domow bjeru rad do zušby a na šlužbu wot šwěrnnych štaršchich doštatu šerbšku bibliju šobu.

Čjeho dla dha pšchi wschěm tym njeje wjazy wopravdžiteho žedženja ša Božim šłowom, w lubej bibliji šapšany?

To drje na tym leži, šo je šłowo biblije w domach mjenje šnate dnžli přjedy. Nětjaki čłowjek móže žyly dom pošny biblijom měč, haj, šamo s biblijami wšowacž, je šupicž a pšchedacž, a móže tola pšchi tym žyly hubjenu, njedušchny čłowjek byč, hdžž to šłowo, kotrež w bibliji

šteji, nješnaje a njemě. Tak wěšče kaž tón dom njeje šchesczjanski dom, w kotrymž luba biblija měštna nje-namaša a tu s žyly njeje, tak wěšče tež tón dom šchesczjanski njeje, hdžež to něme čzšchczane šłowo njewožiwja pšes to, šo šo rady šlyšchi a wutnje. Njeh šo wjele bóle w kóždym domje tak štawa, kaž w přjedy našpomnjenym thěrluschu wo bibliji dale reka:

Šladaj, šo we njej domach šy;
Wutń s njeje Božu žiwu móž,
So rjeknjesh hřečam dobru nóz,

dha šo s tobu štanje, šchtož našch džěbnjšchi tekst nam šlubi:

2. Tim. 3, 15—17.

15. Dokelž wot malošče šwjate pišmo wěšch; móže to šame čje rošwucžicž š šbožnosčzi, pšes wěru do Ahrystuša Jesuša.
16. Šichetož wschitko pišmo, pšes Bože nadunjenje date, je wužitne š wucženju, š domjedženju, š šwarjenju, š polěpščenju w prawdošči;
17. Šo by Boži čłowjek došonjany byl, š wschěmu došremu škutku hotowy. Hamjeń.

Kaž na tamnym štarym pučniku mješ wjele rukami, kotrež do wschěch bokow pošasowachu, šo jena ruka namašče, liž runje horje š njebjesam pošasowasche, s tym napišmom: „Šchtož po tutym pučzu pošdže, tón pošdže štajnje prawje!“ — tak mješ wschitkimi tymi wjele tawšynt knihami na šwěčze, kotrež čłowjeka na wschě móžne puče

duchowneho wošchewjenja pokasuja, — je luba biblija jeniczki pucznik t sbóžnosći ja tych, kotřiž kedžbujaj na pucz, tam pokasany, a pośluchni po nim khodža.

Biblija rosmuczuje t sbóžnosći.

Kedžbujmy 1. na sapoczatk,

2. na wotytynjenu kónz tuteho rosmuczenja.

„Anježe, mój Božo, njech mi njepsińdu knihi sakonja „i mojeju woczom, ja chzu pytać w nich wodnjo a „w nozy, so bych dżerzał a czinił zyle po tym, sčtož „je w nich napišane. Tehdy so mi radži na mojich „puczach a budu wsčitko mudrje czinicž mój psches „Desom Khrysta. Hamjeń.

1. We šwjatkovnym tydženju šu kóžde lěto w Lipsku šhromadženi fastupjerjo wschitkich evang.-luth. mišionskich towarštwow. Na jenej tutych hlownych šhromadžisnow je šo, kaž wěšće, wobšamkło, so nascha lutherška zyrkej ma mišionstwo wješć niz jenož mješ Tamulami w Indiskej, ale tež w Afrizy mješ jonym tych pohanskich ludow, kiž tam pod sčkitom němskeho křezorstwa steja. Pschi tej škladnosći bu šobu na to špomnjene: Kał to tola pschińdže, so mišionstwo mješ indiskim ludom wjazny njespěchuje, hač šo to pschi najšwěrnishim mišionskim džełe stawa? A wotmolwjenje na to rełasche: Indiszny šu, kaž něotre druhe ludy na šemi, n. psch. činesiki, stary lud, kotryž njeje wotemrjet, ale šo tež njeje dał wotmłodžicž. Młode ludy, kaž n. psch. germaniske (němske), wobšamknychu, jako psched něhdže 1300 lětami Bože šłowo dostachu, to šame jako i přenjej lubošću do šwojich wutrobow. A lubowani, to pokasuje šo niz jenož pola zlych ludow, ale tež pola jenotliwych człowjekow. Wot małosće dyrbišch šwjate pišmo wjedzicž, dha móže cze to šame rosmuczicž t sbóžnosći. Džeczatstwo je prawy czaš rosmuczenja w Božim pišmje. Młode lěta šu škote lěta, w kotrychž ma šo rosmuczenje se šwjatym Božim šłowom štač, so by šo i molom sapoczatk štal t pschiwjedženju t sbóžnosći.

Kał šbožowni běchu Samuel a Josef a Daniel, kał šbožowny martrač Šchczěpan a tamna Lydia a czi wuczobnizy Anjesowi, so běchu šahe šlyšeli šłowo sbóžnosće. Lubowani, nimamy my wysche hlowny kóždeho džěšćo, kotrež šmē šahe byč w tym, sčtož ježo Wótza je, šapišane widzicž to šwědczenje: „D ty šbožowne džěčžo!“ — Ša mohł pokasacž na wschelafe, sčtož pomha dobrotu pošnacž, kotraž w tym leži, so pošnajesč: šbožowny kóždy, kotremuž šo w młodych lětach dar Božeho šłowa šobudželi. To — šahe šaschczěpjene — rosmucze šo a pschibjera na mozy a pschihotuje hižom młodym tajke hodžinki, „ke kotrymž t sbóžnosći nicžo njepobrachuje, hač šo bychu trałe.“ Ale my chzemy na to hladacž, sčtož wo tym, po šwojim šchesczjanskim šhonjenju wěšch.

Sčto je najlěpsche kubło, kotrež pschetrjechi wscho, sčtož rjenje kčžje na šemi? „Šlaj, trawa šwjadnje, kwětkta wotpadnje, ale šłowo nascheho Boha wostanje do wěcznosće!“ Sčto je twojemu šnutsčownemu žiwjenju najlěpsche wošchewjenje w hórkich czašach? Šlaj, to šłowo Bože, „kotrež je twojemu rtej šłódsche dnyli mēd a mjedomy płašt!“ Sčto je tón najwyschšchi pokład, ša kotrymž bych tež padušchi duchownych kubłow w tebi podarmo ryli? Šlaj, to šłowo Bože, kotrež, wot šwjateho Duchu do tebe wulate, tvoje wostanje, tał so ani wyšoke ani niške tebi to šame wjazny rubicž njemóže!

2. Biblija rosmuczi t sbóžnosći. My kedžbujemy nětk na wotytynjenu kónz tuteho rosmuczenja, mjenujžy: „So by Boži człowjek dokonjany byl, t wschemu dobremu škutku hotowy.“ Šnajomstwo Božeho šłowa dokonja w džěšću hižom šapoczatki rosmuczenja t sbóžnosći. Biblija je harfa, kotraž tón wyšoki křelusch wo Khrystu šu špěwa, w Starym Sakonju w potajnych wěšchczenjach, w Nowym Testamencze i wješelym wyštanjom dopjelnenja. W bibliji je nam Khrystuš psched woczki štajeny, — molowany, kaž Pawoł na Galatiskich piša. Biblija je, kaž prajachmy, pucznił, ale niz morwy, wot driewa abo kamjenja, ale žiwy, kiž šchesczjanej pucz do njebeš pokasuje wot přenich khablatych kroczelow džěčža hač t pošlednim špróžnym kroczelam šchědžiwza, dokełž pomha „t wuczenju, t dowjedženju, t šwarjenju, t polěpschenju.“

My nješmemy šabyč, so tón Anjes šam i nami rěči i Božeho šłowa, kotrež budže nam tola psches nadunjenje šwjateho Duchu tał date, so budžemy „dokonjany człowjek“, i hnadu t sbóžnosći wuhotowani, hač runje bychmy w džěczazyh lětach wumrjeli.

Hdyž džěčžo přenje kroczele t sbóžnosći wutnje czinicž pod nawabjenjom Božeho šłowa; hdyž pola maczerje wutnje šwojej rucžy štyknyč; hdyž pola knjesa wuczerja te rjane bibliške historije šlyšchi a powjeda; hdyž we šwojej młodej wutrobje šdychowacž pocžina, — šacžahnu njebeške kubla psches nadunjenje Duchu do dušche, kotrymž je t šbožownemu špoczatkei njebeške dokonjenje wobradžene. Ša šemju a žiwjenje pschewmy šebi i tawšynt jasytkami tež tał wjele rtow ke křwalbje Božej; hdyž šmy psches mój šwjateho Duchu wobroczeni, šmemy prajicž: „Šimi křudu křwalbu tudny i hnadu, mój luby Božo, wote mnje, we njebjewem šej lěpschu radu, tam budu kaž te jandže, hdyž hlóš mi budžesč wyschšchi dacž, tón haleluja šaspěwacž.“ Tute bójške rosmuczenje pschisamkne šbožownemu špoczatkei hnydom šbožny kónz. Duž rosmucze džěčatka šahe i Božim šłowom! Tež młody człowjek rad pschiwosmie, sčtož jemu tyje w šwontownym; — tež džěčžo šo njemóže napośluchacž teho njebeškeho, sčtož budže jemu powjedane wo Šesuju a wo jandželach a wo sbóžnosći. To je dar Boži, kotryž pomha t šbožownemu špoczatkei a šbožnemu kónzei njebeškeho rosmuczenja psches Bože šłowo! Duž njech žadny wot naš njestomdž wutnjenje a wuczenje Božeho šłowa, ale dopomimy šo štajnje napominanja: „Wobhońče šo w pišmje; to šame je, kiž wo mni šwědczi“, praji tón Anjes. Hamjeń.

Jb.

Nowy Testament.

Młode holecžo, kotrež po napjatei czinitosći wotpoczinka nušnje triebasche, běsche do cžicheho městacžka, w lěšnej šeleninje lubošnje ležazeho, pschijěło. Šscheczelnawa štwicžka bu bóršy namašana, wacžoł wupakowany a wscha nadoba i tym špokojazyh šacžuczom šrijadowana, so šo nicžo šabyło njeje. Njebě wona woprawdže nicžo šabyła?

Tyžjeń šańdže, duž jedyn cžmowy bešchžny džěń pošoł i telegrafownje šastupi a tu njenadžitu depešchu pschepoda: „Macž runje wumrjela!“

Tač nahle, tač njewočakownje tale žarowna powješć t wbohemu holecžu dōńdže, kotrež běsche nětko zyle šame w zušobje. Šórke šlyšy šo ronjachu; nětko ležesche psched tej wbohej wošamocženej ta dolha nóz, wot kotrež žaneho šparja wocžakowacž njebě. „Kał te hodžiny pschětraju?“ tač wona šdychowasche. Šena knjeni,

kotraž w tymšamym domje bydlesche a bēšche k tej czežko doma-
phtanej pschischla, trošchtujo džesche: „Gžitajče we swojim Nowym
Testamencze! to samotnosć krótschi a bolosć polóža.“ — „Sa
nimam žadny Nowy Testament kóbu, ja šym jón šabyla,“ — tak
wotmlowa rēlasche.

Nó, temu njedostatkej hodžesche kó wotpomhacž; ta knjeni
mējesche jeju dwaj, móžesche potajkim jedyn wotedacž. We wschěch
tyschnych dnjach, kotrež nětko ja to wbohe holecžo pschindžechu, bu
Nowy Testament k jeho wodžerjom, a k Božej pomozu wón to ja
wschón cžaš, w domje a na pucžowanjach tež wostanje!

Bóh je šwěrnny.

Bóh je šwěrnny! Njech to šlyšchi
Twoja šrudna wutroba,
Kotruž kichž a horjo tyschi,
Starosć, nusa wobdawa.

W prawym cžašu wutorhnje
Twój Bóh tebje k cžěšnosće,
Zeli poručišch wscho jemu
A masch doměrjenje k njemu.

Bóh je šwěrnny! Njej to hnada,
Balšam trošchta ja duschu,
Šdnž cži do hromady pada
Wšchitko šbože w žiwjenju?
Wopomú, Bóh cži blisko je,
K lepšchemu wscho powjedže;
Wón ma twój dónt w šwojej mozy,
Koššwětluje cžěmne nozy.

Bóh je šwěrnny! Wón cže nošy,
Trjebasch pomoz w štarobje;
Da cži, wo cžož twój rót prošy,
Twoja duscha šdnchuje.

Šswoje hnadne šlubjenja
W kóždy cžaš Bóh dopjelnja;
Zeno njepušcěž k dusche wěru,
Džerž kó jeho ruki šwěru.

Bóh je šwěrnny! Połož cžišche
Wichu bóš jemu do rukow,
Dha cži cžašy šbožownišche
Š nowa kežěja je šylšow.
Wichor, šliski, njewjedro
Š Boha šako minu kó;
Šroša, štrachi wotkhadžuja,
Njebješa kó wujaknjuja.

Bóh je šwěrnny! Wěrnosć šwjata
Budž to twojej wutrobje,
Kotraž wot Boha bu data
Ša twój kšód psches žiwjenje.

Pschimasch w kichžu, we nušy
Ty kó teje šepjery,
Žokmi trošcht cži psches wutrobu,
Dokelž wěsch, šo Bóh je kó tobu!

K. A. Fiedler.

Psche posže!

W lěče 1863 jedyn 28lětny Frankfurtški mēšchczanski šyn
šwojimaj štaršchimaj, jeju žyłe hotowe šamoženje šobumšamschi, do

wukraja wupjerchny. Šo minjenju 23 lět šo wón 1886 šako
wróczi, jara šamožity, woženjeny a jako nan tšjoch džěczi. Šswoju
šwójbu bēšche kóbu pschiwjedl. Šeho štaršchiska domišna pak wjazh
njewobštejesche, nan a macž bēšchtaj hižom w lěče 1872 we wulkej
šhudobje wumrjeloj.

Jedyn šary muž, kotrehož domojwrócženy šnajesche, jeho
k rowomaj štaršchjeju wjedžišche. Šako tón tu bjespschynu rownu
hórku šwojeho nana wuhlada, jeho njewuprajna bolosć šaja. Wón
torhasche šebi wlošy, cžišny kó na row a plafasche najhórcže šylšy.
Šeho mandželska a džěczi podarmo šphtowachu, šo k njemu kšóčiw-
šchi, nana trošchtowacž.

F.

Pschi macžěrnym rowje kó tošame huujaze žalosćenje wo-
špjetowasche: „Maczi! maczi! wboha hanibnje šjebana maczi!
Twoje wodacže žadam; ja čžu wscho wotpofucžicž!“ wón k hlošom
wolasche. Mandželskej a džěczom šo jeno k wulkej próžu poradži,
rošhorjeneho šmėrowacž.

Wot teho cžaša štaj špomnjenaj rowaj bohacže k šwětkami
wudėbjenaj, a wschelake dobrocžěrške wustawy wot roškateho šyna
nahladne dary dostawachu.

F.

Daj mi twoju wutrobu!

(Spitta.)

Pschišłowa: 23, 26.

O Božo bohaty,
Wot kotrohž wschitko mamy,
My, žórlo žiwjenja,
Šso kó tobu wofšewjamy;
Ša rady pschinjěš bhych
Tež juntrócž wopor cži;
Ša jeno njewēm, šchto?
Duž prošy: Šjěw to mi!

Daj wutrobu mi ty!
Tak rjelnješch. Ach, tu moju,
O Anježe, chžesch ty mēcž,
Kíž wschitku šlabosć šwoju
A šłóscž ma wopłakacž?
Kíž polna hrěchow je
A šwětněj žadosće
A hrošy, šhrobłosće?

Tu jeno wote mnje
Šsej, luby Božo, žadasch? —
Tu masch ju, kajkaž je,
Tu masch, šchtož šebi hladasch.
O wučžiscž, Anježe, ju,
Šu wonow lubošnje,
O kó twojej cžesczi ščžin
Šu šwěrnny do šmjercže!

Šurij Bróšf.

Sšerbowka.

Šistoriška novella wot R. Šiduša. Šešerbšchčžil K. A. Fiedler.
(Šofracžowanje.)

Psched wuhlětnju bē mēštnišchěžo, něhdže što kššnych lohczi
wulke a školowokolo wot lěša wobdate. Na napschecžnymaj kšžo-
maj teho šameho wojowarjej šwojej mēšče wsaschtaj; knjes Kurt
k bokej štupi, šo by k pošbėhnjenjom šwojeje lebije šnamjo k na-
bėhej daš. Pschihoty někotre mješschiny trajachu. Šonjej, kotraž
k prawym nahonom cžujeschtaj, šchto ma pschincž, njescžěrpliwje
pódu hrjebaschtaj, hacž tak pēš lėtasche.

Skónčnje knjes Kurt snamjo da. Wisiraj bëshčaj samknjenaj, lebiji sažoženaj, konjej wotrohi dostashtaj a klospëshčnje jěsbnikaj pscheczimo febi lecžeshtaj, mjes tym so lebiji straschnje na so klozishčaj.

Ale něšto psched irasom knjes Hanš pscheczimo wschemu rycžeshtemu waschnju fwoju lebiju njejabzy nakhili a měrjesche so do wutrobna nadobneho konja, kotryž jeho njepscheczela noschjesche. Pšchi tym so tež sam skhili, tak so dyrbjesche stork njepscheczela nad nim pschječč. Jeno wotomik, a nadobne swěrjo bė pschekłote.

Tola k temu njedyrbjesche pschińč. Siegmund bė s wótrym wotom wotpohlad fwojeho pscheczimnika hnydom pytnyl a w tym samym wotomiku fwojeho konja s lohkim kłoczom wotohi a ledžby na boł wobroczył, tak so tón s bofa njepscheczela nimo tšeli.

„Sslěpzo!“ wón s hrimotazym hłobom sawoła, „mjecz won; ja chzu cze wucžic, ichto je rycžeshtemu waschnje!“

S wotomikom bė lebiju wocžibnyl a shtormowasche nětko pscheczimo fwojemu njenadobnemu njepscheczelej. Prjedy hacž so tón domaša, Siegmundowe cžesht morsti na jeho želesnym tabacze wrjeshtotachu. Tola tón bė psche twjerdy, so mohł je pschepuschčic, a jeno potom, hdyž wone nělajku schmaru trjehichu abo nahlownik rosšchčžepichu, bė rosšud docžakacž.

Podarmo knjes Hanš fwojeho konja tam a sem wobrocžesche, so by Siegmundowy lěwy boł dobył a febi psches to pravu ruku wufwobodžik; tak hušto hacž to tež pospytowasche, to so jemu njeradži; pschetož Siegmundowy kón jeho konja na spěschnosčzi a hibitoščzi daloko pschetrejesche a noschjesche jěsbnika, kotryž jeho s dokonjanej wustojnosčzu wodžesche. Knjes Hanš mējesche lědy składnosč, ruku k wudhrej posbėhnyč, a sčasche so jako wopor zyle do mozy fwojeho pscheczimnika daty byč. Knjes Kurt ja fwojeho pscheczela tšchepjetasche; taj fkluzobnikaj pak bëshčaj se snustskownym fradowanjom sbožowneho wufhoda ja fwojeho knjesa wěstaj.

Na jene dobo so Siegmund k straschnemu wudhrej sahanjesche. S wrjeshtotom wón na njepscheczelowy nahlownik padny, tak so so tón rosšchčžepjenty do pěšla kulesche; wottam mjecz konjej do khribjeta wotkoczi, kotryž w žalostnej bolosčzi daloki skof scžini a potom pscheczimo woli fwojeho jěsbnika s tym wotbal lecžishe do frjedž husčiny nuts. Pěšl lětasche, halosy pitotachu — potom bu wscho cžicho. Wo jěsbniku njebė nicžo wjazy widžecž a na honjenje njebėchu žane myšle.

„Mój so hšchčze sažo wohladamoj“, Siegmund ja nim kšhipjesche a so potom k tej wuhleńni wobroczi, hdyž fwojeho fkluzobnika a knjesa Kurta nadeńdže. Poplednišchi nětko hymnje, ale s dwórliwje w božemje prajesche a měrnje fwoju stronu jěchjesche.

Siegmund da konje swjasacž a do hěty fastupi. Hnydom spóšna na jejnym napravjenju, na drascženju a zusbnyym aźentowanju pschi nažožowanju němšjeje rěče, so je tón wuhleńč Sserb. Wón s nim teho dla pocža pscheczelniwje fkerbšzy rěčecž, hdyž jeho wo něšto khlěba a mloka proschjesche. Wuhlerjowe cžahi woblicza so rosšaknichu, a wón dowěrnje na fwojeho hoščza hladasche. „Njemjenuja Waš fknano bastard?“ so wón s wošebitym wurasom praschjesche.

Siegmund, so sacžerwjeniwšchi, haj rjekny.

„Dha móžu wam hšchčze něšto wažne sžžlicž.“

„A to by bylo, luby pscheczelo?“

„Sako taj knjesaj prjedy w mojej hěče fbedžeshtaj a nje-wěrjeshtaj, so němski rosšymju, fkluschach teho prajicž, na kotrymž seže runje fwoj mjecz pruhowali, so dyrbi tón drugi rucze do Budyščina po ludži jěchacž, so mohli bastarda popadnyč; wón chzysche k temu samemu wotpohladej do Šhorjelza khwatač; pschetož nihdy njedyrbjescheže Wy cžesht mjesny dozpicž.“

„Njemohl do Wittichthala pschińč bjes wuzicža Šhorjelsteje a Budyšsteje drohi?“

„Sa njewēm; ale tšči mile wot jow jedyn mojich wujow bydli, kotryž zyle cžesht mjesny derje snaje. Waš pucž, jeli jón namakacze, runu čzaru tam nimo wjedže, hdyž wón bydli.“

„Njehasch mje pschewodžicž?“ praschjesche so Siegmund a jemu wulki fklěborny pjenes do ruki skłoczi.

Tak bohaty njebė tón Sserb we fwojim žiwjenju fknano hšchčze pobyl. Wón njemōžesche so wo fwojim sbožu hšchčze pschewōdčicž, a jako jemu Siegmund fklubi, so hšchčze jedyn tajki pjenes dostanje, jeli-so jeho sbožownje k wotthknjenemu kónzej dowjedže, dha jeho radosč žanych mjesow nješnjajesche. Rucze tón Sserb nělajki fklutaty fki, jemu pschi hčzu nimale hacž do brody došahazy, sapšhija a bošy a s nahej hłowu, kajkiž bė, na nělajkim wustim lěbnym pucžu do prjedy džesche, na kotrymž jemu Siegmund je fwojimaj fkluzobnikomaj sa pjatomaj fklědomasche, bjes teho so by wo tym Šhorjelškim abo Budyškim knjesu sažo něšto wahladal.

(Pšchichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

Sańdženu njedželu mējesche swjasł ja zyrkwinske chorne spěwanje w Budyškim wokrjeju fwoje seńdženje w Rakezach. W 1/24 hodžinach mējesche so zyrkwinske spěwanje w Božim domje. Zyrkwinski chor a schulste džeczi pod wodženjom knjesa kantora Mjelki rjane duchowne spěwy pschednoschowachu, so kōždy pošluchač hłuboko hnuty a natwarjenty s Božeho doma džesche. Mhšl spěwanja dže naš pokasa nuts do skutka Božeje hnady, kotraž je so nam dostala. Šlowna myšl bëshche, kaž to tež wudaty program pschpowjedasche: Nasch fkwjedženški khěrlusch: Budž khwalba Bohu samemu 1. ja to nam we Wótzowskej lubosčzi pschihotowane hodowne wješele, 2. ja to nam dostate wumoženje psches jeho Šsyna, 3. ja nam wudželeny dar Šswjateho Ducha. Wschitkim fobusfukowazym, kaž tež wošebje jeho sprózniwemu wodžerjej fkluscha hnuty džak. Mjana licžba nutrych bëshche so sešhla, mjes nimi tež zyrkwinske pschedstecžerštwo. Sara wobžarowacž bė, so fkerbšzy wošadni nimale zyle po-brachowachu a to je cžim bóle wobžarowacž, dokelž so kōždy krocž na Šserbow džiwa pschi seštajeny programa, kaž tež tón krocž, hdyž so 4 fkerbskich khěrluschow spěwasche. Hdyž so na dobre prawo Šserbow džiwa, so so jim w macžernej rěči spěwa, potom pak móže so tež wocžakowacž, so so Šserbja seńdu. Pšchetož hewal mohlo so stacž, so fkerbski khěrlusch mjelczi, hdyž žani fkerbšzy pošlucharjo na njón njepošluchaja. Hdyž my tole snamjo pokasamy, njemyšlimy jenož na tu wošadu, hdyž mējesche so njedželu zyrkwinske spěwanje, ale wobrocžamy so na wschitkich Šserbow. Pšchetož pschi shromadžisnje zyrkwinskeho chorneho swjasł so wupraji, so je so runje tak tež w druhich fkerbskich wošadach wobžarowacž dyrbjako, so so fkerbšzy wošadni malo wobdžělili, hacžrunje so stajnje na to džiwa, w fkerbskej wošadze tež Šserbam něšto natwarjaze w fkerbskej rěči poskicžicž.

„Bombaj Bób“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch pschewawarňach „Šserb. Nowin“ na wfach a w Budyščinje dostacž. Na shtwórcž lěta placzi wón 40 np., jenotliwe cžibla so sa 4 np. pschedawaju.